

**Nr 10.**

Ankom till riksdagens kansli den 12 mars 1942 kl. 11 f. m.

*Utlåtande i anledning av Kungl. Maj:ts proposition med förslag till lag angående ändring i vissa delar av utsökningslagen, m. m.*

Genom en den 27 februari 1942 dagtecknad, till lagutskott hänvisad proposition, nr 87, vilken behandlats av första lagutskottet, har Kungl. Maj:t under åberopande av propositionen bilagda i statsrådet och lagrådet förda protokoll föreslagit riksdagen att antaga följande vid propositionen fogade förslag till

**1) L a g****angående ändring i vissa delar av utsökningslagen.**

Härigenom förordnas, dels att i utsökningslagen skall införas en ny paragraf, betecknad 231 §, av nedan angivna innehåll, dels ock att 1, 9, 10, 52, 90, 141, 211 och 216 §§<sup>1</sup> samma lag skola hava ändrad lydelse på sätt nedan anges.

**1 §.**

Utsökningsmål upptagas — — — därtill förordnar.

Är i stad utan magistrat Konungens befallningshavande överexekutor, skall staden med avseende å vad i denna lag sägs räknas till landet. Är i sådan stad annan än Konungens befallningshavande överexekutor, må Konungen förordna, att staden skall i vad angår utmättningsman och dennes verksamhet räknas till landet.

**9 §.**

Landsfiskal och — — — av Konungen.

Efter varannan månads förlopp skall landsfiskal inom fjorton dagar till överexekutor insända utdrag ur dagboken för alla mål, som under de två sista månaderna inkommit, så ock för de äldre mål, som ej blivit före nämnda månader avslutade. Stadsfogde skall efter var tredje månads förlopp inom fjorton dagar till överexekutor insända enahanda utdrag för de tre sista månaderna. Finnas ej mål för vilka sålunda redogöras bör, varde ock det inom lika tid anmält. Utan hinder av vad sålunda stadgats må Konungen för viss stad föreskriva att stadsfogden i stället för att insända utdrag ur dagboken skall å vissa tider för överexekutor uppvisa denna.

<sup>1</sup> Senaste lydelse av 1 § se 1932: 264, av 9 § se 1938: 71, av 52 och 216 §§ se 1912: 211, av 90 och 141 §§ se 1917: 307 samt av 211 § se 1937: 452.

## 10 §.

Överexekutor åligger att noga tillse, huru de utmätningsmän, som under honom lyda, förrätta vad dem enligt lag eller eljest i tjänsten betrott varder.

Finnes utmätningsman icke behörigen iakttaga sina tjänsteplikter, äge överexekutor meddela honom varning. Låter han sig icke därav rätta eller har han begått fel av svårare beskaffenhet, skall överexekutor överlämna ärendet till vederbörande åklagare, som har att pröva, om åtal skall anställas inför domstol.

Har åtgärd vidtagits för utmätningsmans ställande under åtal, äge överexekutor avstänga honom från tjänstgöring, intill dess över honom blivit slutligen dömt eller domstolen annorlunda förordnar.

Har Konungen beträffande stad meddelat förordnande jämlikt 1 § andra stycket sista punkten, ankomme på Konungens befallningshavande att i stället för överexekutor i staden utöva befogenhet varom ovan i andra och tredje styckena sägs.

## 52 §.

Har överexekutor — — — tvistemål meddelat.

Beslut om utmätningsmans avstängning från tjänstgöring går i verkställighet utan hinder av besvär.

Huru beslut — — — och 7 kap.

## 90 §.

Skall lös — — — till efterrättelse.

Är egendom — — — lämpligt finnes.

Å landet — — — är sagt.

Har Konungen beträffande stad meddelat förordnande jämlikt 1 § andra stycket sista punkten, ankomme på överexekutor i staden att förrätta auktion å fartyg, varom i 94 § sägs; och låte överexekutor kungöra auktionen på sätt ovan stadgas.

## 141 §.

Nu har — — — där infinna.

Finnes i — — — till utdelning.

Erfordras å — — — är stadgat.

Har Konungen beträffande stad meddelat förordnande jämlikt 1 § andra stycket sista punkten, ankomme på överexekutor i staden att hålla sådant sammanträde som ovan i tredje stycket sägs.

## 211 §.

Nöjes ej — — — det försummas.

Över utslag — — — myndighets prövning.

Om klagan över beslut, varigenom varning meddelats utmätningsman eller han avstängts från tjänstgöring, stadgas i 231 §.

## 216 §.

Vill någon klaga däröver, att han av överexekutor blivit fälld till ansvar enligt 11 § eller till skadestånd enligt 207 §, och är utslaget ej för honom muntligen avkunnat, have för klagan tid, som i 213 § sägs, från den dag, utslaget genom överexekutors försorg honom delgavs.

## 231 §.

Utmättningsman, som icke åtnöjes med beslut, varigenom med stöd av 10 § varning meddelats honom eller han avstängts från tjänstgöring, må däröver hos Kungl. Maj:t anföra besvär, vilka skola hava inkommit till socialdepartementet före klockan tolv å trettionde dagen efter det utmättningsmannen erhöi del av beslutet.

Denna lag träder i kraft den 1 april 1942; dock skall äldre lag tillämpas i fråga om fel eller försummelser, vartill utmättningsman gjort sig skyldig före nämnda dag.

## 2) L a g

angående ändrad lydelse av 23 § 3. förordningen den 10 augusti 1877 (nr 31 s. 51) om nya utsökningslagens införande och vad i avseende därå iakttagas skall.

Häri genom förordnas, att 23 § 3. förordningen den 10 augusti 1877 om nya utsökningslagens införande och vad i avseende därå iakttagas skall erhålla ändrad lydelse på sätt nedan angives.

## 23 §.

3. Vad 10 § nya lagen innehåller därom, att utmättningsman må av överexekutor avstängas från tjänstgöring, skall ej tillämpas å magistrat; varder ledamot av magistrat tilltalad vid domstol, äge domstolen att om hans avhållande från tjänsten under tiden förordna, när skäl därtill äro.

Denna lag träder i kraft den 1 april 1942; dock skall äldre lag tillämpas i fråga om fel eller försummelser, vartill magistrat gjort sig skyldig före nämnda dag.

Propositionen avser till en början frågan om överexekutor och utmättningsman i stad utan magistrat.

Enligt 1 § utsökningslagen är överexekutor för landet Konungens befallningshavande, i Stockholm överståthållarämbetet, i annan stad med

magistrat denna eller, där Konungen så förordnar, viss ledamot av magistraten samt i stad utan magistrat Konungens befallningshavande eller den Konungen därtill förordnar. Om Konungens befallningshavande är överexekutor i stad utan magistrat, skall staden med avseende å vad i lagen stadgas räknas till landet.

Utmättningsman är enligt 2 § å landet landsfiskal, envar inom sitt tjänstgöringsområde, och i stad stadsfogde. Finnes stadsfogde i stad som enligt 1 § räknas till landet, skall han vara utmättningsman för staden.

Av det anförda framgår att, om i stad utan magistrat särskild överexekutor finnes förordnad, stadsfogde skall vara utmättningsman i staden.

Konungens befallningshavande äger jämlikt 3 § i lagen för bestämt fall eller inom visst område förordna lämplig person att på eget ansvar i landsfiskals ställe vara utmättningsman. Om sålunda förordnad utmättningsman skall gälla vad i lagen stadgas om landsfiskal.

Enligt särskilt stadgande i 23 § förordningen den 10 augusti 1877 om nya utsökningslagens införande och vad i avseende därå iakttagas skall har den före 1879 gällande ordningen bibehållits i vissa mindre magistratsstäder där stadsfogde ej anställt. I dessa städer är Konungens befallningshavande överexekutor och magistraten utmättningsman, dock att magistraten handlägger vissa till överexekutors befattning eljest hörande göromål.

Möjligheten att förordna särskild överexekutor i stad utan magistrat infördes genom en lag av den 17 juni 1932 (nr 264) i samband med utfärdandet av lagen samma dag (nr 263) om stads och landsbygds förenande i judiciellt avseende. Dessförinnan gällde, att Konungens befallningshavande skulle undantagslöst vara överexekutor för sådan stad. Såsom skäl för denna ändring framhöll vederbörande departementschef i proposition (nr 206) i ämnet till 1932 års riksdag, att det vid stads läggande under landsrätt kunde vara förenat med vissa nackdelar att låta länsstyrelsen bli överexekutor för staden. Olägenheterna härav kunde främst visa sig i fråga om handläggning av ärenden rörande kvarstad, skingringsförbud och andra handräkningsåtgärder, där det vore av särskild vikt att överexekutor vore lätt tillgänglig och snabbt kunde meddela beslut. Framför allt gjorde sig denna synpunkt gällande i fråga om sjöstäder, där fråga kunde uppkomma om kvarstad å fartyg. Med hänsyn härtill syntes det önskvärt, att möjlighet bereddes att i stad utan magistrat uppdraga utsökningsgöromålen åt särskild överexekutor för staden.

Med stöd av 1 § i lagen har Konungen förordnat särskild överexekutor i fyra landsrättsförlagda städer. I samtliga har kommunalborgmästaren erhållit detta uppdrag. I dessa städer är enligt 2 § stadsfogde utmättningsman.

Fråga har nu uppkommit, huruvida möjlighet bör finnas att ha särskild överexekutor i stad utan magistrat, oaktat staden i utsökningshänseende förenas med landsfiskalsdistrikt.

Enligt Kungl. Maj:ts beslut den 11 juni 1937 har rådhusrätten i *Lysekil* upphört från och med den 1 januari 1938 och staden i judiciellt avseende förenats med Sunnervikens domsaga.

Kungl. Maj:t har därefter förordnat kommunalborgmästaren i Lysekil att från och med sistnämnda dag vara överexekutor i staden.

Den 26 september 1941 beslöt Kungl. Maj:t, att Lysekil skulle från och med den 1 oktober 1941 förenas med Stångenäs landsfiskalsdistrikt, dock tills vidare endast i polis- och åklagarhänseende, varvid distriktet skulle benämnas Lysekils landsfiskalsdistrikt, samt att stadsfiskal därefter icke skulle vara anställd i staden, vid vilket förhållande på denne ankommande göromål skulle överflyttas å landsfiskalen i distriktet.

I skrivelse den 7 november 1941 har länsstyrelsen i Göteborgs och Bohus län gjort framställning om staden Lysekils förenande med Lysekils landsfiskalsdistrikt jämväl i fråga om utsökningsväsendet.

Drätselkammaren i Lysekil har, efter bemyndigande av stadsfullmäktige i staden, i skrivelse till Konungen den 22 december 1941 hemställt om sådan ändring av utsökningslagen att staden, oaktat utmätningssmannagöromålen i staden överflyttades å landsfiskalen i Lysekils distrikt, finge behålla sin av Kungl. Maj:t förordnade överexekutor. Drätselkammaren har därvid framhållit, att Lysekil under normala förhållanden hade en livlig sjöfart, som stundom tarvade snabba ingripanden från överexekutors sida i form av kvarstad och andra handräckningsåtgärder. Därest länsstyrelsen skulle bli överexekutor, vilket gällande lag förutsatte i händelse staden i utsökningshänseende förenades med landsfiskalsdistrikt, kunde stora olägenheter ur rättssäkerhetssynpunkt förväntas uppstå. En sökande torde då ofta kunna få sitt ärende behandlat så snabbt, att det åskade ingripandet hunne göras i tid. Affärslivet i övrigt i staden, där ett flertal industriföretag funnes, hade också visat sig ha behov av ett snabbt ingripande från överexekutors sida för att därigenom skyddas mot ekonomiska förluster. Därest Kungl. Maj:t skulle finna, att staden icke kunde få behålla sin överexekutor med mindre stadsfogde funnes förordnad, önskade drätselkammaren icke vidhålla sin framställning om särskild överexekutor utan hemställde, att utmätningssmannagöromålen måtte överflyttas å landsfiskalen i Lysekils distrikt.

Länsstyrelsen i Göteborgs och Bohus län har i utlåtande den 23 december 1941 vitsordat behovet av särskild överexekutor i Lysekil samt tillstyrkt drätselkammarens framställning.

Vid remiss till lagrådet den 6 februari 1942 av de genom förevarande proposition framlagda lagförslagen anförde *föredragande departementschefen, statsrådet Westman* — efter att ha redogjort för den i ärendet föreliggande utredningen beträffande frågan om överexekutor och utmätningssman i stad utan magistrat — därom följande:

»Av de nyss återgivna reglerna i 1 och 2 §§ utsökningslagen framgår, att, om särskild överexekutor förordnats för stad utan magistrat, samtliga de för stad i lagen meddelade bestämmelserna skola vara tillämpliga. I en sådan stad skall sålunda stadsfogde vara utmätningssman. Om staden finnes böra i utsökningshänseende förenas med landsfiskalsdistrikt, kan den med gällande bestämmelser icke medgivas behålla sin överexekutor.

Detta system, vilket i regel måste anses vara tillfredsställande, kan i enskilda fall föranleda väsentliga olägenheter. För en stad med starkt utvecklad sjöfart, som anses böra i utsökningshänseende förenas med landsfiskalsdistrikt, kan sålunda behov förefinnas av en särskild överexekutor. I en dylik stad torde nämligen ej sällan ett snabbt ingripande från överexekutors sida i form av kvarstad eller andra handräckningsåtgärder beträffande fartyg vara erforderligt till undvikande av rättsförluster. Dessa olägenheter synas göra sig starkt gällande i det nu aktuella fallet beträffande Lysekil, vilken stad torde under den närmaste framtiden böra jämväl i utsökningshänseende förenas med Lysekils landsfiskalsdistrikt.

Med hänsyn härtill är det önskvärt att möjlighet finnes att, då så av särskilda förhållanden påkallas, förordna särskild överexekutor i en stad, oaktat denna ingår i landsfiskalsdistrikt. Denna möjlighet kan vara av värde bland annat vid stads läggande under landsrätt. Undantagsvis kan det även komma att visa sig vara lämpligt att för stad, där Konungens befallningshavande för närvarande är överexekutor, förordna särskild överexekutor, oaktat staden ingår i ett landsfiskalsdistrikt.

Genom en dylik anordning kan i vissa fall en icke oväsentlig ökning av länsstyrelsernas arbetsbörda undvikas.

Beträffande landsfiskals verksamhet såsom utmätningsman i stad utan magistrat, i vilken särskild överexekutor finnes förordnad, böra de i utsökningslagen rörande landet meddelade bestämmelserna äga tillämpning. I fråga om överexekutors befattning med utsökningsväsendet skola givetvis de för stad givna föreskrifterna lända till efterrättelse (se t. ex. 98 §).

I 1 § utsökningslagen synes med hänsyn till vad sålunda anförts böra upptagas ett stadgande av innebörd, att beträffande stad utan magistrat, i vilken särskild överexekutor finnes, Konungen må förordna, att staden skall i vad angår utmätningsman och dennes verksamhet räknas till landet.

Härvid uppkomma emellertid vissa svårigheter med hänsyn till att utmätningsmans och överexekutors kompetens är i vissa hänseenden olika bestämd för landet och för stad.

Sålunda ankommer det enligt 90 § sista stycket på överexekutor eller i vissa fall av denne förordnad särskild förrättningsman att å landet hålla auktion å fartyg, varom i 94 § sägs, under det att i stad sådan auktion skall förrättas av stadsfogde (jfr 4 §). Sammanträde för fördelning av köpeskillingen skall i dylikt fall enligt 140 § hållas av auktionsförrättaren.

Erfordras sammanträde för fördelning av köpeskillingen för annan lös egendom än sådana fartyg varom nyss nämnts, skall enligt 141 § tredje stycket sammanträdet hållas å landet av överexekutor eller särskilt förordnad förrättningsman och i stad av stadsfogde (jfr 4 §).

Om stad med särskilt förordnad överexekutor förenas med landsfiskalsdistrikt i utsökningshänseende, är landsfiskalen icke behörig att hålla sådana auktioner och sammanträden som nyss nämnts. Ej heller ankomma dessa förrättningar på överexekutor i staden, då befogenheten härutinnan enligt lagen tillkommer stadsfogde. Med hänsyn härtill är en komplettering av lag-

stiftningen erforderlig. Då det ej synes vara lämpligt att vidga landsfiskalens befogenheter, torde åt överexekutor i staden böra uppdragas att hålla ifrågasvarande auktioner och sammanträden. Särskilda stadganden härom böra upptagas i 90 och 141 §§. Någon komplettering av 140 § är på grund av stadgandets avfattning icke erforderlig.

De sålunda ifrågasatta ändringarna i utsökningslagen torde böra träda i kraft den 1 april 1942.»

Lagförslagen avse vidare ändringar beträffande överexekutors disciplinära befogenheter gentemot utmätningsman.

Överexekutors ställning som överordnad utsökningsmyndighet innefattar förmanskap över underlydande utmätningsmän. Jämlikt 10 § utsökningslagen åligger det överexekutor att noga tillse, huru de utmätningsmän som lyda under honom förrätta vad dem enligt lag åligger eller eljest betros dem i tjänsten.

För att underlätta denna kontroll har utmätningsman i 9 § ålagts att inom vissa angivna tider, olika för landsfiskal och stadsfogde, insända utdrag ur sin dagbok till överexekutor. Konungen äger för viss stad föreskriva att stadsfogden i stället för att insända utdrag av dagboken skall å vissa tider uppvisa densamma för överexekutor. Försummar landsfiskal eller stadsfogde vad honom sålunda åligger, skall överexekutor döma honom att böta en krona för varje dag skyldigheten försummas. Sådan dagabot må dock ej ådömas för längre tid än två månader. Har utmätningsman dömts till dagabot men ej låtit rätta sig därav, skall han straffas såsom för annan vårdslöshet i tjänsten.

Bestraffningsregeln i 9 § tager sikte på allenast visst fall av tjänsteförsummelser. I 10 § ha meddelats bestämmelser rörande överexekutors disciplinära befogenheter gentemot utmätningsman för tjänstefel i allmänhet. Finner överexekutor vid granskning av insända dagboksutdrag eller annorledes, att utmätningsman underlåtit åtgärd, som till bevarande av parts rätt och säkerhet är föreskriven eller eljest eftersatt sin plikt, äger överexekutor enligt sistnämnda lagrum, ändå att part ej för klagan, döma utmätningsmannen till böter högst 500 kronor eller till mistning av tjänsten på högst tre månaders tid. Om felet anses kunna medföra svårare straff eller utredning vid domstol erfordras, skall målet förvisas dit. Överexekutor äger emellertid skilja den felaktige från tjänstens utövning när skäl därtill äro.

Från reglerna i 10 § gäller enligt 23 § 3. utsökningslagens promulgationsförordning det undantaget, att magistrat, vilken utövar befattning såsom utmätningsman, icke kan av överexekutor straffas med mistning av tjänsten på viss tid eller provisoriskt skiljas från tjänstens utövning. Åtalas ledamot av magistrat vid domstol, äger domstolen förordna om hans avhållande från tjänsten.

Vidare må i detta sammanhang nämnas, att överexekutor enligt 207 § äger efter ansökan ålägga utmätningsman skyldighet att utgiva skadestånd för försummelse eller felaktigt förfarande i utsökningsmål under förutsätt-

ning att sökandens rätt finnes uppenbar. I annat fall skall sökanden hänvisas att efter stämning utföra sin talan vid domstol.

Överexekutors beslut, varigenom utmättningsman dömts till böter eller till mistning av tjänst på viss tid eller att utgiva skadestånd, må enligt 52 § ej verkställas förrän beslutet vunnit laga kraft. Talan mot dylikt beslut föres hos hovrätt enligt reglerna i lagens 11 kap.

Om länsstyrelses disciplinära myndighet över landsfiskal finnas särskilda föreskrifter i § 31 landsfiskalsinstruktionen den 14 december 1917 (nr 903). Enligt detta författningsrum, som erhållit sin gällande lydelse genom kungörelse den 30 augusti 1941 (nr 730), äger länsstyrelse meddela landsfiskal varning, om denne finnes icke behörigen iakttaga sina tjänsteplikter. Låter han icke rätta sig därav eller har han begått fel av svårare beskaffenhet, skall länsstyrelsen överlämna ärendet till landsfogden, som har att pröva om åtal skall anställas inför domstol. Har åtgärd vidtagits för landsfiskals ställande under åtal, äger länsstyrelsen avstänga honom från tjänstgöring, intill dess över honom blivit slutligen dömt eller domstolen annorlunda förordnar. Beslutet om avstängning går i verkställighet utan hinder av besvär. Har länsstyrelse meddelat landsfiskal varning eller avstängt honom från tjänstgöring, skall beslutet skyndsamt bringas till justitiekanslersämbetets kännedom.

Mellan 10 § utsökningslagen och § 31 landsfiskalsinstruktionen föreligga betydande sakliga olikheter. Båda författningsrummen avse fel eller försummelse i tjänsten. Befogenheten att tilldela varning är icke upptagen i utsökningslagen under det att möjligheten att döma till böter eller mistning av tjänsten icke förefinnes enligt landsfiskalsinstruktionen. Förutsättningarna för landsfiskalens ställande under åtal vid domstol äro i instruktionen utebliven rättelse, sedan varning meddelats, eller begånget fel av svårare beskaffenhet; enligt utsökningslagen skall målet förvisas till domstol, om felet anses kunna medföra svårare straff — vilket får anses betyda svårare straff än som kan utmätas i disciplinär ordning — eller om utredning vid domstol erfordras. Enligt såväl instruktionen som utsökningslagen kan ett interimistiskt skiljande från tjänsten förekomma. Enligt instruktionen skall länsstyrelse, som meddelat landsfiskal varning eller avstängt honom från tjänstgöring, skyndsamt underrätta justitiekanslersämbetet därom.

Före utfärdandet av förenämnda kungörelse av den 30 augusti 1941 inrymde § 31 landsfiskalsinstruktionen en mera vidsträckt disciplinär befogenhet för länsstyrelse gentemot en försumlig landsfiskal än vad nu är fallet. Sålunda ägde länsstyrelse under vissa förutsättningar fälla landsfiskal till böter, svarande högst mot en månads avlöning, eller suspendera honom från tjänst och lön på högst tre månader.

§ 31 landsfiskalsinstruktionen har erhållit sin nya lydelse efter förslag av 1937 års landsfiskals- och stadsfiskalsutredning i dess den 22 april 1939 avgivna betänkande rörande omorganisation av landsfiskals- och stadsfiskalsbefattningarna m. m. (statens offentl. utredn.



1939: 9). Med ändringen åsyftades att bringa bestämmelserna om länsstyrelses disciplinära myndighet över landsfiskal till överensstämmelse med vad sedan 1936 i sådant hänseende gäller om förhållandet mellan länsstyrelse och landsfogde.

Av de över betänkandet hörda myndigheterna och sammanslutningarna ingick endast *föreningen Sveriges stadsfogdar* närmare på frågan om landsfiskals disciplinära ställning. Föreningen hemställde, att bestämmelserna i 10 § utsökningslagen måtte ändras till överensstämmelse med vad i betänkandet föreslagits beträffande § 31 landsfiskalsinstruktionen.

Frågan om förhållandet mellan 10 § utsökningslagen och § 31 landsfiskalsinstruktionen upptogs till behandling i en i början av år 1941 inom socialdepartementet utarbetad *promemoria*, vari anfördes bland annat, att då det med hänsyn till den mindre fullständiga avfattningen av 10 § utsökningslagen samt önskemålet att i fråga om de disciplinära förhållandena nå så stor likformighet som möjligt mellan landsfogdar och landsfiskaler icke borde kunna komma i fråga att avfatta landsfiskalsinstruktionens disciplinregler i överensstämmelse med utsökningslagens, lösningen syntes böra bli den att landsfiskalerna undantoges från tillämpningen av 10 § utsökningslagen.

Över *promemorian* avgåvos *yttranden* av länsstyrelserna i Stockholms och Södermanlands län — av sistnämnda länsstyrelse efter hörande av landsfogden i länet —, magistraterna i Uppsala och Västerås i deras egen- skap av överexekutorer samt av styrelsen för föreningen Sveriges landsfiskaler. Vad i *promemorian* föreslagits förklarades i samtliga *yttranden* utom i det av magistraten i Uppsala avgivna icke föranleda någon *erinran*. *Magistraten i Västerås*, som *yttrat* sig allenast såvitt angår stadsfogdarna, förklarade sig icke finna anledning, att i sammanhang med sådan ändring av 10 § utsökningslagen, som avsåges i *promemorian*, ändring vidtoges i de disciplinära bestämmelserna jämväl för stadsfogdarna, utan ansåge magistraten en dylik ändring lämpligen böra anstå till dess en omorganisation av städernas exekutiva organ genomfördes. *Magistraten i Uppsala* anförde, under *erinran* om det *yttrande* av föreningen Sveriges stadsfogdar för vilket i det föregående redogjorts, bland annat:

Tillräckliga skäl att undanskjuta en ändring för stadsfogdarnas vidkommande till den synnerligen ovissa tidpunkt, då en omorganisation av städernas exekutiva organ kunde komma till stånd, syntes icke föreligga. Särskilt då i förevarande sammanhang 10 § utsökningslagen i allt fall måste underkastas ändring förefölle det magistraten lämpligast verkställa ändringen så, att den disciplinära bestraffningsformen helt avskaffades för utmättningsmän och paragrafen bringades i full överensstämmelse med vad som föreslagits beträffande § 31 landsfiskalsinstruktionen.

Vid ovannämnda remiss till lagrådet anförde *föredragande departementschefen* — efter att ha redogjort för den verkställda utredningen beträffande överexekutors disciplinära befogenheter gentemot utmättningsman — följande:

»De nuvarande reglerna i 10 § utsökningslagen om överexekutors disciplinära befogenheter gentemot utmätningsman äro föråldrade och torde böra bliva föremål för revision. Vad angår landsfiskal finnas särskilda disciplinbestämmelser även i § 31 landsfiskalsinstruktionen. Det är uppenbarligen mindre tillfredsställande, att länsstyrelses disciplinära myndighet — såsom för närvarande är fallet — är olika bestämd för skilda delar av landsfiskals tjänsteverksamhet. Ett samordnande av bestämmelserna härutinnan synes därför vara önskvärt. Beträffande stadsfogdarna torde, såsom magistraten i Uppsala uttalat i sitt förut återgivna yttrande, det icke finnas tillräcklig anledning att uppskjuta en i och för sig påkallad ändring till den ovissa tidpunkt, då en omorganisation av städernas exekutiva organ kan komma till stånd. De disciplinära bestämmelserna böra i görligaste mån vara lika för samtliga utmätningsmän.

Då de i § 31 landsfiskalsinstruktionen meddelade föreskrifterna rörande disciplinärt ingripande mot landsfiskal synas vara lämpliga i fråga om utmätningsmans verksamhet, torde 10 § utsökningslagen böra avfattas i nära överensstämmelse med vad i förstnämnda författningsrum stadgas.

I § 31 landsfiskalsinstruktionen har Konungens befallningshavande ålagt skyldighet att underrätta justitiekanslersämbetet om beslut, varigenom landsfiskal meddelats varning eller avstängts från tjänstgöring. En dylik undermåttelseplikt bör givetvis föreligga även då ingripandet skett på grund av landsfiskalens verksamhet såsom utmätningsman. Någon särskild bestämmelse härom torde emellertid icke böra upptagas i utsökningslagen, utan i stället synes nyssnämnda stadgande i instruktionen böra erhålla sådan avfattning att det kommer att otvetydigt avse även nu ifrågavarande fall.

Försummelse av utmätningsman att inom föreskriven tid till överexekutor insända utdrag av dagboken eller uppvisa densamma straffas nu enligt utsökningslagens 9 § med visst bötesbelopp för varje dag försummelsen fortfar. Denna form av bestraffning synes föga lämplig och torde därför böra avskaffas. Försummeringar härutinnan böra i fortsättningen bedömas efter 10 § i lagen samt vanliga regler om ansvar för eftersättande av tjänsteplikt.

I det föregående har förordats att möjlighet införas att hava särskild överexekutor i stad, i vilken landsfiskal på grund av sin tjänst skall vara utmätningsman. Några disciplinära befogenheter synas emellertid icke lämpligen böra tillkomma en dylik överexekutor gentemot landsfiskalen, vilken ju beträffande sin tjänsteverksamhet i övrigt i huvudsak sorterar under Konungens befallningshavande. Det torde nämligen vara förenat med avsevärda olägenheter att låta den disciplinära rätten över samme landsfiskal utövas av två myndigheter. Överexekutor i staden bör i förekommande fall göra anmälan till Konungens befallningshavande, å vilken sålunda skulle ankomma att ingripa mot landsfiskalen för dennes fel eller försummeringar inom distriktet i dess helhet. Ett särskilt stadgande härom bör upptagas i 10 §.

De föreslagna ändringarna i 9 och 10 §§ föranleda vissa jämkningar i andra delar av utsökningslagstiftningen. Stadgandet i 52 § andra stycket, att beslut, varigenom utmätningsman dömts till mistning av tjänst på viss tid, icke må

verkställas förrän det vunnit laga kraft, bör sålunda utgå. Därjämte erfordras jämkningar i lagens 216 § samt i 23 § 3. promulgationsförordningen.

Beslut, varigenom utmättningsman meddelats varning eller avstängts från tjänstgöring, bör uppenbarligen i överensstämmelse med vad som finnes stadgat för liknande fall kunna överklagas. Talan bör föras i administrativ ordning och ett särskilt stadgande härom synes böra införas i lagens 11 kap. efter 230 §, varjämte i 211 § hänvisning torde böra göras till den nya bestämmelsen.

Beslut om utmättningsmans avstängning från tjänstgöring bör gå i verkställighet utan hinder av förd klagan. Ett särskilt stadgande härom synes böra upptagas i 52 §.

De nya bestämmelserna torde böra träda i kraft den 1 april 1942. Äldre lag synes dock böra tillämpas i fråga om fel och försummelser, vartill utmättningsman gjort sig skyldig före nämnda dag.»

*Lagrådet* har lämnat lagförslagen utan erinran.

Utskottet har vid sin granskning av de framlagda lagförslagen icke funnit *Utskottet.* anledning till erinran mot desamma och får alltså hemställa,

att förevarande proposition, nr 87, måtte av riksdagen bifallas.

Stockholm den 10 mars 1942.

På första lagutskottets vägnar:

N. GÄRDE.

Vid detta ärendes behandling ha närvarit:

från första kammaren: herrar *Gärde, Karl Emil Johanson, Eskhult, Karl Johan Olsson, Theodor Magnusson, Brandt* och *Ahlkvist*;

från andra kammaren: herrar *Lindqvist, Hedlund* i Östersund, *Björling, Berg, Larsson* i Hede, *Landgren. Andersson* i Mölndal och *Gustafsson* i Lekåsa.